

FOLK OG LAND

NR. 3. — 11. ARGANG

LØRDAG 27. JANUAR 1962

LØSSALG 75 ØRE

Eisenhower uten Glorien

«La oss være fair overfor Kennedy og se kjennsgjeringene i øynene», skriver Common Sense

Kennedy har innsatt en administrasjon av marxister — —

I det amerikanske blad «Common Sense» klipper vi: Eisenhower etterlot Kennedy et kaos (a mess). I åtte år spilte han golf og tog imot verdensberømteter, mens Krustsjø og Castro bygget opp det vestlige hovedkvarter for kommunismen i Cuba.

Gang på gang sa Krustsjø og Castro dristig fra hva de holdt på med. Det kommunist-infiserte Central Intelligence Agency rapporterte til Ike, men han holdt seg til golfen sin.

Den britiske feltmarskalk Alanbrooke sa at han gjorde det samme i Europa. Alanbrooke skrev at i november 1944 var det ingen som ledet landkrigen i Europa. Han erklærer:

«Skjønt Eisenhower var antatt å gjøre det, så var

han på golfbanen ved Rheims (Frankrike) og tok praktisk talt ikke del i krigsledelsen.»

Alanbrooke sa at den britiske generalmajor John Whitley og den amerikanske generaløyntnant Walter Bedell Smith, og andre, gikk til Eisenhower og krevet at han skulle interessere seg for krigen.

Ike ble brukt som et redskap til å rense det republikanske parti for gode patrioter. Han hjalp til å ødelegge senator McCarthy — dette mens kommunismen var på fremrykning og tok mere av verden hvert år. Nå vil hele Latin-Amerika gå.

Invasjonen på Cuba ble arrangert under Eisenhowers styre og gjennomført under Kennedy's. Det er alminnelig kjent i Washington at invasjonen på Cuba var planlagt av utenriksdepartementet og Central Intelligence Agency (tilsvarende det britiske Secret Service), som startet den og ledet den. De 1400 kubanere ble holdt i uvitenhet om alle tiltak. De ble opplært hovedsakelig i Guatemala, anbragt på skip og sendt avsted til Cuba med forseglede ordre om de fire landsettinger.

De kubanske patrioter visste ikke hvor de skulle lande før de forseglede ordrer ble åpnet i rum sjø. Da de landet ventet Castros styrker nøyaktig på landingsstedene.

Opprørerne på vei til Cuba hadde ingen muligheter for å

I otte år spilte han golf og tok imot verdensberømteter — —

underrette Castro. Bare Central Intelligence Agency visste hvor kubanerne skulle lande. Tydeligvis ble det sendt en gjenpart fra C.I.A. til Castro da ordrene ble utstedt. Dette minner oss om at da Krustsjø på sin første tur til U.S.A. i Det hvite Hus fikk overlevert en C.I.A.-rapport i den hensikt å imponere ham med vår effektive etterretningstjeneste. Han kastet et blikk på den, leverte den tilbake og sa: «Jeg leste denne før dere gjorde det.»

(Forts. side 8)

Eisenhower stod også på en god fot med Vatikanet. Her motus han av paven.

Englands hovedproblem: Flommen av farvede immigranter

Noen tall og betraktninger fra et britisk parlamentsmedlem til alvorlig ettertanke

Den situasjon England er kommet i gir i et nøtteskall forskjellen mellom liv og lære, mellom nydemokratiske godtkjøpsfraser og livets bitre alvor.

Det stolte britiske imperium ble satt overstyr av Churchill og hans krigslystne klikk i siste verdenskrig, dels fordi England gikk så svekket ut av denne krig at det ikke lenger hadde makt til å hevde sine oversjøiske besiddelser, men like stor grad kanskje fordi den frasefylte og lavpannede propaganda en tok ibruk mot Tyskland nødvendigvis måtte slå tilbake på England selv som gamle, undertrykkende verenserobrere. De gamle engenske kolonier krevet ordene og propagandaen innfriet, og slik gikk imperiet opp i limingen og rev med seg også de andre store kolonimakter. Medvirkende var naturligvis også at «vennene» både i øst og vest pustet til misnøyen og fremmet oppløsningen, ikke minst gjennom det nye internasjonale redskap seirmaktene skapte: FN.

USA var rede til å overta de bankerotte kolonibo i kraft av den dollar som er mektigere enn krigsskip og kanoner, og denne nye verdensmakt led dessuten av mindreverdighetskomplekser på dette område, fordi det selv hadde begynt sin karriere som en britisk koloni.

Sovjetsamveldet har naturligvis ingen «kolonier». Det har bare satellittstater med samme status som de tidligere kolonier og med kommunistiske marionetteregjeringer som avløser av England innfødte fyrster og negerkonger. I kraft av lydige kommunistpartier rundt i alle de gamle koloniland, kunne det dessuten øve en avgjørende innflytelse der hvor de gamle kolonimakter måtte gi opp.

Det var naturligvis ikke hyggelig for de britiske imperieødeleggere med Churchill i spissen å stå frem for det engelske folk med regnskapet for det krigseventyr som ikke bare ødela imperiet, men også reduserte Europa til en kasteball mellom øst og vest. Sannheten måtte, om ikke annet så av partipolitiske grunner, skjules best mulig. Og så skapte man da den sorgelige erstatning for det gamle im-

perium som heter Commonwealth, denne løsaktige forbindelse med endel av de gamle kolonier, som har gitt England så mange problemer, ikke minst når det gjelder forholdet til det Europa som England naturligvis må søke tilbake til etter at imperiedrømmen er forbi.

Et av de alvorligste problemer i denne forbindelse er flommen av farvede innvandrere, som velter inn i England med stigende styrke for hvert år som går.

Så uløselig er dette problem (Forts. side 5)

London av dag: 25 000 pakistanske km til England i løpet av de første ti måneder av 1961. Av vestindere var det 58 000.

SOLDATERORD I EN SOLHVERVSTID

Av kaptein ERIK LÆRUM

*Vi burde — om noen — vel felle en dom,
for vi stilte ikke med klagemål,
med «krav om betaling for: d d d!»!
Det forbeholdt han seg, vår fiende
og stemplet med det han sin lavtidsmoral
med tilsvinet kjølvann for velbetalt mordbrann og vold,
som navnlig gikk ut over kvinner og barn —
Vi kjenner til advarslers nytteløshet —
imot stimenn — men akter hver fiende i åpenlys kamp.*

*Vi avviser håntaler over hver den,
som renlivet valgte soldatens lodd
som rikest opplevelse var,
så frontliv ble del av soldaten
og grunnvold for kjempende krigeres tid.
Vi pynter oss aldri naraktig med fronttidens liv
så litt som vi glemmer dens storlatne gru,
hvor all ting var frukt av menns vilje til d d d
som var «tillatt» av tingvalte, senere løftebruddsmenn.*

*Vi sier det hele rent ut som det var:
Vår dådskraft som brenningens brusen steg —
til storm — men i fallet så dump
i stillhet ved nattfolkets blodbad —
nå «tillatt» av tingvalte lurvethets menn —
som — avlet i skam — kunne kun bli som nidinger født!
Tvi være dem!! Vår krig ble kjempet av menn —
ble derfor den sannhet som evig får verd,
som alene kan sprede sitt lysglimt for krigerens ferd — —*

*Og alle, som dengang i brenningens brus
fikk fortidens yrke i dødsdans knust:
Se fritt, kun, tilbake hver mann,
med rett til hver mannsdåd å hevde!!
Stillferdig vi hylder hver den som ble knust,
som sluttelig fellet ble borte i brenningens sug...
Til vern for de svundne ble skånet en flokk
med plikt til ny mannsdåd og ofre for nytidens gry...
og kun da vernes minnet om solhverv har det i sin kim.*

Dødsfall

Den 9. januar og i en alder av 65 år døde homøopat Olav Farstad, Kopervik. Han var min forunderligste og vidunderligste venn og med ham er atter en traust og solid NS-mann trådt ut av våre rekker.

Olav Farstad var et helt usedvanlig menneske. Jeg visste nok ikke det da han i 1916 meldtes seg hos meg som aspirant til underoffiser-skolen i Trondheim: En spinkel liten fyr fra Haram. Hans far var død og den ensomme lille gutten godtok øyensynlig meg, skolesjefen, i fars sted, for der oppstod mellom oss et vennskap der skulle være livet ut.

I sine unge år var Olav Farstad en ivrig idrettsmann som puslet litt med bryting og boksing, men hans hovedinteresse var svømmingen, hvor han ydet det fremragende. Således svømte han en dag over Trondheimsfjorden fra Trondheim til Leksvika eller ca 25 km og han forsøkte seg også på den engelske kanal, men var uheldig med vind og strøm og måtte gi opp. Han var en internasjonalt kjent svømmer, så han engang ble invitert over

til et svømmestevne i Amerika.

Da Farstad var ferdig med underoffiserskolen, gikk han inn i Trondheims Politi og slet seg herunder frem til artium og universitetet. Han ble en fremragende filolog, der ikke alene behersket tysk, fransk, engelsk, men også latin, gresk og hebraisk. Han utga et meget godt ansett latinsk-norsk leksikon og fikk engelsk doktorgrad for en avhandling om engelsk sprog. Han hadde en fabelaktig arbeidskraft, og greidde derfor også ved siden av sine sproglige studier å utdanne seg til en meget ansett homøopat og foretok hvert år lange reiser rundt i landet for å se til sine pasienter.

Tilslutt kan nevnes at han gjennom år strevde med et mektig verk om våre fisker og fiskerier, men da han ikke nevnte noe om dette i sine siste brever, antar jeg han ga opp dette arbeide på grunn av manglende offentlig støtte. Noe han stadig håpet på.

Der skrives idag om manglende norsk elite; men dette er feil. Vi har elite nok. Den gjør seg stadig gjeldende blandt de forhånedde NS-folk, som tross offentlig og privat motstand har slitt seg fram

Lektor Sara Mjåland:

Et apropos til dagens tannsituasjon

Den 26. september ifjor brakte «Familiesiden» i Aftenposten en artikkel om skolebarns tenner, bygd på et intervju med en spesialist, som bl.a. opplyste at 25 % av 7-åringene har betydelige feilstillinger, at bare hos 3—4 % av 9-åringene er tannstillingen ideell, hos ca. 50 % er den tilfredsstillende, mens resten — (= henimot 50 %) har tannstillingsfeil som trenger behandling. Videre at det i hver klasse gjerne er 2—3 barn — (opptil 10 %) med unormalt antall tenner: «Noen mangler kanskje sidetenner, noen har for få og noen har for mange tenner, og noen ganske få har ikke tenner i det hele tatt». — På spørsmål om grunnen til dette svarer spesialisten at det er dels arvelige, dels individuelle årsaker, som f.eks. forfall av melketenner, nesepolypper og betente mandler.

Både for den enkelte og for samfunnet er dette et ytterst alvorlig problem. Må det derfor være meg tillatt å gi et kort resymé av hovedpunktene i et oppsiktsvekkende eksperiment som for over 20 år siden ga kjeve- og tannanomalier et helt nytt perspektiv, men som trass i at det har vært behørig publisert og kritisk vurdert i ansette medisinske og odontologiske tidsskrifter i Amerika og Europa, såvidt vites aldri har vært gjort kjent her hjemme. Det gjelder amerikanerne F. N. Pottengers og D. H. Simonsens «Katteeksperiment».

Dr. Pottenger hadde et sanatorium, der han jevnlig gjorde bruk av et binyrebarkpreparat som han skaffet seg fra dr. Simonsens kattestammer. Hovedmengden av dyrene ble matet med kokt kjøtt fra sanatoriet, mens resten fikk rått kjøtt fra slakter. Ellers var dieten den samme.

Snart merket man at hos de kattene som fikk det kokte kjøttet, var det stor dødsprosent etter operasjonene og ved undersøkelse fant man store vekst- og utviklingsforstyrrelser. Men de som fikk rått kjøtt, var stadig i toppform. Dette ble utgangspunktet for et bredt anlagt eksperiment med hundrevis av katter (900 inntil 1949). 600 av dem er fulgt gjennom 8 generasjoner med nitide optegnelser.

Eksperimentet var planlagt

til ansette stillinger i dette land. Og at NS-rasen er god viser bl. a. de mange forblifende flinke barn til NS-folk.

Og Olav Farstad tilhørte élitén. Som patruljerende konstabel leste han til artium ved skinnen fra gatelyktene i Trondheim, han opparbeidet seg en økende krets takknemlige pasienter, og som sprogmann og forfatter var han tilfulle det vi forstår ved uttrykket «en lærd mann».

Han, Olav, fattiggutten ifra Haram —

KONRAD SUNDLO.

med 4 grupper. Gruppe I fikk kokt, gruppe II rått i samme forhold, alle fikk ellers samme kvanta rå melk og kalvelevertran. «Råkostkattene» fikk riktig avkom uten komplikasjoner, og den videre utvikling hos voksne og avkom foregikk normalt på alle måter.

I gruppen som fikk kokt kjøtt, var det i første generasjon 25 % dødfødte unger, i annen generasjon 70 %. Mange voksne dyr bukket under for sykdom, svært ofte lungebetennelse. Men det var også påfallende atferdsforandringer: Hunnene ble sinte, hannene tamme og sløve, ofte seksuelt perverse. I tredje generasjon klarte ingen å bli ½ år gammel.

Gruppe III fikk først rått kjøtt, deretter i et halvt år kokt, så rått igjen. Her holdt morddyrene seg relativt friske, men ungene av første kull hadde til å begynne med stort sett samme sykdomssymptomer og misdannelser som gruppe II. Dette fortok seg noe i de 2—3 første leveår, men økte senere. De neste generasjonene var også tilsynelatende i orden den tid de fikk rått kjøtt, men straks de ble satt på kokt, svant motstandskraften, og sykdomssymptomene viste seg.

I gruppe IV ble de to første generasjonene foret med kokt kjøtt fra fødsel til død, alle de andre generasjonene med utelukkende rått. Hos hunnene som fikk kokt kjøtt fant man ved obduksjon sterk atrofi av eggstokkene og opstuing av blod i livmoren. 83 % av annen generasjons hanner produserte ikke sædseller. 53 % av alle dyrene hadde underutviklet skjoldbruskkjertel. Benkonsistensen var myk som gummi, hulknoklene unormalt lange og tynne.

Med kostomleggingen fra tredje generasjon av begynte en langsom normalisering og tilfriskning, som fortsatte jevnt i kullene framover inntil dyrene fra og med syvende generasjon var uten degenerasjonssymptomer.

Dette er de viden berømte «regenererende katter».

Resultatet ga de to forskere blod på tann: I en annen forsøksrekke ble kjøtt dieten holdt uforandret rå for alle, mens melken var forskjellig: rå, kontra forskjellig behandlet melk: pasteurisert, D-vitaminanriket, tørrmelk og søt boksemelk.

Gruppen med rått kjøtt og rå melk utviklet seg og formerte seg og døde av alderdomssvakhet. Alle 4 sorter behandlet melk ga skader, stigende i den rekkefølge de her er nevnt.

Katteeksperimentene er etterprøvd og bekreftet ved forsøk med hvite rotter.

Det er nå på tide å nærme seg hovedpoenget i forbindelse med utgangspunktet for denne framstillingen:

Bare «råkostkattene» beholdt i alle generasjoner normal hodeform og regelmessig bitt med normalt utviklete tenner: Tannkjøttbetennelser og paradentose forekom meget sjelden.

Men de kattene som ble foret med kokt kjøtt, særlig de drektige hunnene, fikk alt i første generasjon etter 1/4-1/2 år tannkjøttbetennelser, paradentose, tannbyller og løsnende tenner. I neste kull fram-bød de nyfødte ungene uregelmessigheter i hodeformen: — Ansiktet var smalt og langt, midtpartiet underutviklet, hakepartiet forsnevret, kjevene uregelmessig formet. Anomalie økte med alderen. Tannframbruddet framkalte svært ofte blødning, tannstillingen var uregelmessig, tennene løsnet lett. For få eller for mange tenner var et vanlig fenomen. I tredje generasjon ble skadene enda større. Knokkelvevet var nærmet utviklet. «Det er», som Pottenger uttrykker det, «merkelig at hodeskallen kan holde sammen». Alt ved den tid da de permanente tennene normalt bryter fram, var de fleste av dyrene for svake til å leve videre.

Hos de «regenererende» kattene, som altså i tredje generasjon settes over på råkost, er dette kulllets hodeform enda sterkt unormal, likeså utviklingen av bittet. Men fra da av går normaliseringen jevnt framover inntil den er fullbyrdet i syvende generasjon.

Men katteeksperimentene ble ført videre med utvidet perspektiv. Under forsøkene med de forskjellige melkesortene hadde forskerne iaktatt at i de brakmarkbingene der de forskjellige gruppene ble holdt atskilt, fikk etter hvert vegetasjonen et karakteristisk preg: I bingen til «råkostkattene» vokste ugraset yppig, i de andre bingene var vegetasjonen mer eller mindre skinn. For å komme til større klarhet over dette fenomenet sådde de bønner i alle bingene — med frapperende resultat: — Bønnevegetasjonen svarte nøyaktig til de respektive dyrenes utvikling og helsestand: Sunne, høytklatrende bønnestengler hos «råkostkattene», mindre god vekst der kattene hadde fått pasteurisert melk, enda dårligere hos dem som hadde fått tørrmelk, overhodet ingen vekst der dyrene hadde fått søt boksemelk!

Det avgjørende ved dette resultat er ikke det forlengst kjente faktum at varmebehandlet mat dreper celler, men den erkjennelsen at devitalisert mat som gis til levende vesener, kan sette i gang et helt kretsløp av syke prosesser: dyr, menneske, jord, plante, dyr, menneske, osv. — Dette er en erkjennelse av livsviktig betydning både for nasjonaløkonomien og for folkehelsen. (Forts. side 7)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE**På katterpoter rundt sannheten**

Selv de mest tilbakeleggende i dette land synes nå å være blitt klar over at det var andre ugler i mosen enn både tyskerne og britene 9. april 1940. Men en har nå levet så lenge på en historisk løgn at en fremdeles må tasse rundt sannheten som katten om den varme grøt.

Og så får vi da de mest forunderlige forklaringer på hvorfor det gikk som det gjorde med det stakkars «nøytrale Norge», som det tales om i den politiske legende.

En av de siste tåkefyrster som søker å bortforklare sannheten for folk er en major Svein Blindheim, en ikke ukjent størrelse i DAGBLAD-regi, som har latt sin visdom og sine militære kunnskaper regne over takknemlige tilhørere i Studentersamfundet. Det var det norske «mobiliseringssystem» det var noe i veien med, og det var dette ulykksalige «system» som «umuliggjorde effektiv motstand».

Da majoren av en innsender i DAGBLADET ble bedt om nærmere utdyping av denne besynderlige uttalelse, svarte han med et langt sitat fra general Ruges bok.

Det er hverken tid eller sted her til å korrigere majorens militære misforståelser. Det må være nok å henvise til at det «system» Norge kunne basere en mobilisering på i 1940 i sitt prinsipp naturligvis var nøyaktig det samme som i andre land. Som rimelig må være, siden det å mobilisere jo betyr den ene ting å innkalle personellet til, og å sette opp feltavdelingene. Ved en alminnelig mobilisering, som det norske «system» naturligvis også omfattet, er det jo ikke mere enn én måte å gå frem på.

En annen side av saken er at en i Norge, som i andre land, naturligvis hadde alternativer for en delvis og gradvis og stille mobilisering. Likeledes at våre norske forsvarsdelegere gjennom årrekker innen ARBEIDERPARTIET og VENSTRE hadde sørget for at vi manglet tilstrekkelige beredskapsavdelinger som kunne dekke en mobilisering, noe som naturligvis er nødvendig i en plutselig prekær situasjon, siden en mobilisering nødvendigvis må ta adskillig tid.

Vi må innrømme at vår fidus til det norske befalskorps av idag ikke er overveldende stor, men likevel må vi vel gå ut fra at det vi ovenfor har pekt på ikke er ukjent for en mann med majors grad. Så hans uttalelser tar kanskje heller sikte på å skjule sannheten enn å fremme den.

Men, vi skal la majoren hvile ifred. Han er ikke synderlig interessant, og adskiller seg ikke nevneverdig fra forgjengere innen DAGBLAD-kretsen før det store sammenbrudd i 1940. Men i en annen stilling kommer det han siterer fra general Ruges bok, nemlig at «på norsk side lå feilvurderingen i første rekke i håpet om at noe overfall ikke ville komme. Derfor hadde vi heller ikke mobilisert i tide og ikke lagt ut minesperringer».

Det er liten tvil om at denne general, som efter eget sigende tok sannheten med seg i graven, visste bedre enn det han her doserer. Han visste sikkerlig det som alle meningsberettigede vet idag, at det slett ikke forelå noen slik «feilvurdering» hos de menn som tok Norges skjebne i sine hender i disse kritiske dage. De var ikke bare fullt klar over at et «overfall» ville komme, men de la — slik som blant annet påvist i kaptein Olaf Holms artikkel i dette blads nr. 1 for iår — alt til rette for at det ikke skulle kunne ydes motstand, enn si «effektiv motstand» når «overfallet» kom. Uttalelser fra kompetent britisk hold bekrefter da også at et britisk «overfall» på Norge skulle skje i forståelse med Norge. «Feilvurderingen» var at tyskerne kom først og slo spillet overende for dem.

Og dette er det som er grunnen til at det ikke ble mobilisert dengang våre militært ansvarlige løp dørene ned hos

Tanker ved årsskiftet

Ved årsskiftet er det som hendelsene i det forløpne år dukker opp og blir klarere igjen i erindringen, og en ser dem ofte i en noe annen synsvinkel når de er kommet litt på avstand.

Vi husker f.eks. hvilke bølgger det skapte ute i verden da tyskerne arresterte den jugoslaviske partisanhøvdingen.

Også her i vårt land begynte hjemmefrontlederne å skjelve faretruende i buksebaken da de hørte om dette. Hadde de kanskje ikke god samvittighet? Hadde de virkelig gjort noe som ikke var i pakt med folkeretten? Nå forstod de visst først hva de hadde vært med på og at forbrytelser ennå kunne bli straffet.

Men — de falt snart til ro. De kom selvfølgelig til å huske på at Tyskland nettopp hadde betalt dem flere millioner kroner for de forseelser og forbrytelser de således hadde begått, og det ville da være inkonsekvent først å betale for ugjerninger, og senere straffe for de samme.

I julen kom jeg til å lese igjennom Schankesaken på nytt. Det slo meg igjen da jeg leste, at hverken statsministeren, utenriksministeren eller forsvarsministeren kunne erindre å ha sett kapitulasjonsavtalen, og at det viste seg at alle tre hadde satt sine navnetrekk på dette dokument. Hadde det vært et alminnelig menneske som hadde vitnet slik, ville det nok ha blitt en alvorlig affære, men nå ble der for anledningen komponert et

regjering, konge og partipolitikerne for å få mobilisert tiden, og ikke «mobiliseringssystemet».

Dette var det som var grunnen til at en i skjære panikken 9. april, da en oppdaget at regnestykket ikke gikk opp og at tyskerne også møtte i Norge med sine krav, gikk til det umuligste av alt: alternativet med en delvis og stille mobilisering med daggers varsel for fremmøtet.

Det som nå står tilbake er ikke å klarlegge disse kjennsgjerninger, men å fordele ansvaret der det skal være, slik det forsøkes gjort i nevnte artikkel av kaptein Holm. For oss står det slik at grunnen til disse folks handlinger 9. april og tiden umiddelbart forut bare kan være én av to: enten forrødte de bevisst sitt land for britiske interesser, eller de var så dumme at selv det forsamlede storting burde ha blitt oppmerksom på det og grepet inn i tide.

Dette forekommer vel våre lesere selsom bekjent, men det er ikke en plakatt fra NS Ungdomsfulking. Det er det britiske National Party som nå — forøvrig sammen med andre bevegelser i nordiske land — fører solkorset som sitt merke.

uttrykk — et ganske godt et forresten — det kaltes *erindringsforskyvning*.

Jeg ble sittende å studere på hvordan i all verden de alle tre kunne ha glemt dette som jo var så viktig, men så slo det meg plutselig at de måtte være blitt forelagt dette dokumentet samme kveld som de vedtok *bigamiloven* og da ble det hele ganske forståelig.

Johan Baastad.

«Viljeløst vimrende osv.»

I tilslutning til N.N.'s sitat fra Ibsens «Kongsemnene» kan det være grunn til å bringe i erindring, at dette drama ble satt opp på Nasjonalteatret til feiring av de gjenkomne statsmenn fra London, og at de siterte linjer var sløffet.

Selverkjennelse, det må innrømmes!

L.

Slik er partipolitikerne

Wilfred Fienburgh: *Valgets kval*. J. W. Cappelen.

Er det noe partipolitikerne vanligvis mangler, så er det selvkritikk. Til gjengjeld er deres omdømme heller dårlig hos den jevne mann og kvinne. Det ville sikkert vært enda dårligere hvis de kunne titte bak kulissene på samme måte som det britiske parlamentsmedlem Wilfred Fienburgh gjør det i denne bok. Forfatteren omkom ved en bilulykke like før boken kom ut, og det sparte ham sikkerlig fra å få øynene revet ut av hodet på seg av fortørnede medpolitikere.

Bokens «helt» tilhører det britiske Labourparty, men han kunne sikkerlig like gjerne ha tilhørt Mcmillans konservative. Og han kunne, når en ser bort fra

Husrom søkes

Kan noen av «Folk og Land»s lesere være oss behjelpelige med leilighet, 2—3 rum og kjøkken, eller mindre hus snarest. Helst Oslo eller nærmeste omegn. Fortvilet, husløs 1. februar d. å.

Bill. mrk. «2 voksne, 3 barn»

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 43 33

**ANNELISE PAROW
TANNINNSÆTNING**

Trondheim
Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2
Tlf. 44 75 54

Daglig friske blomster

SYNNØVELIE

Blomsterforretning

Krauser til alle priser
Frognerveien 30, Oslo
Tlf. 44 22 30

de rent tekniske detaljer, også ha tilhørt hvilket som helst norsk parti. For slik er partipolitikken og slik er den forunderlige og stort sett uhyre lite tiltalende flokk av yrkespolitikere.

At boken også er velskrevet gjør angrepet desto kraftigere. Kort sagt: en bok både til underholdning og til å få forstand av i vår partiredne tid.

S.

Slikt hender i Ben Gurions Israel

En artikkelserie av den jødiske anti-zionist Moshe Menuhin

III.

Var Ben Gurion sjokkert da han i sin tale til the World Zionist Congress i Jerusalem 28. desember 1960 (Fullstendig referat i New York Times 8. januar 1961) sa under henvisning til aggresjonen og okkupasjonen av Sinai: «Sinai-felttoget befestet ytterligere jødedommens stolthet og beundring?»

Ben Gurion var ikke engang sjokkert da hans hær flere timer før skumringen kvelden for angrepet på Egypt, 29. oktober 1956, erklærte et plutselig portørbud klokken 5 ettermiddag i den israelske araberlandsby Kafr Kassim ukjent for de arabiske bønder som fremdeles arbeidet på jordene. Da de vendte hjem fra arbeidet ble araberne møtet ned av avirekker-glade israelske soldater. Seksogfjorti menn, kvinner og barn ble massakrert med kaldt blod.

NER (en hebraisk månedssavis utgitt i Jerusalem for «jødisk-arabisk tilnærming») hadde i sin utgave for november-desember 1956 dette å si om det militærregime som styrer Israel, om angrepet på Egypt og pogromen i Kafr Kassim: «Rådet for IHUD merket seg med sorg og smerte den bedrøvelige kjennsgjering at Israel blandet seg inn i en aksjon sammen med makter oppsatt på utnyttelse av etterliggende folk, og dermed inviterte til å bli kalt et redskap i hendene på disse makter. England og Frankrike vil forlate det nære østen før eller senere, enten frivillig eller tvungent. Men vi lever midt i

Fordrevne arbeidere stirrer mot hjemlandet Palestina — —

den og alle våre håp er her. Hensynsløs og eventyrlysten aksjon må nødvendigvis bringe oss uanede vanskeligheter for kommende generasjoner.

Israels eneste vei ut av dets nåværende situasjon er å adlyde verdensopinionen slik den kom til uttrykk i resolusjoner av FN. Det er beklagelig at Israel først erklærte at det ikke hadde til hensikt å beholde erobrede områder etter at det var satt under press av USA og Russland.

Kafr Kassim-affæren gjen-speiler skylden til en helt igjennom militaristisk stat og av den militære atmosfære som gjennomtrenger både den og sjelene til gammel og ung, til lærere, skribenter og diktere. Kafr Kassim-affæren er symptomet på en råtten samfunnspolitikk. Skylden ligger ikke hos den enkelte borger, men hos hele det nasjonale samfunn. Hele dette nasjonale samfunn burde gjøre bot. La

folkets ledere og åets overrabbinere offentlig tilstå denne store synd.»

Det var en uforanderlig «rettferdigjørelse» å høre stadig fra Ben Gurion og hans gjeng for å bortforklare hans «tusen øyne for ett øye»-straffekspedisjoner og erobringer: «Fedayeen» (selvførende arabiske infiltratorer). Hvem var disse «fedayeen»? Miserable, desperate, raske, sinte ungdommer i eksil fra deres hjem og hjemland i Palestina, fordømt til et utålelig, tilintetgjørende liv, ute av stand til å forsone seg med deres elendige liv i eksil, som så de israelske inntrengere fryde seg over deres hjem, deres forretninger, deres kuer og gjeter, og fruktene av deres marker og haver. Noen av dem satte i de tidlige år av eksilet livet på spill, krysset grensen for å ta tilbake noe fra deres egne hjem, drepte israelere og ble selv drept av dem.

C. L. Sulzberger i New York Times sa i sin spalte for 14. november 1956 straks etter angrepet på Egypt følgende om «patriarken av Israel», Ben Gurion: «Chaim Weizmann, Israels første president, rystet imellom med sorg på hodet, idet han klaget: 'Ben Gurion er intet annet enn en fordømt fascist.' Og fordi Weizmann hadde en mere moderat filosofi og ikke likte det sabelraslende program, sørget Ben Gurion for da staten Israel ble etablert at Weizmann skulle bli redusert til en impotent gallionsfigur av en president hvis meninger ingen aktet på.

Ben Gurion har aldri vært sjokkert i hele sitt politiske liv inntil den såkalte «Lavon-affære» av 1954 ble avsløret i Israel så hodekulls i 1960.

Efter å ha festet oss ved merkepelene i gjerningene til de militære styrere av Israel under Ben Gurions inspirasjon om «gjenløsning» og «innsamlingen av de eksilerte» for enhver pris, kan vi nå bedre forstå betydningen av «Lavon-affæren» eller affærene fra 1954 til 1961.

Haaretz, en representativ Forts. s. 7

Dødsdans i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

X.

I HOTEL ALCRON

I den store hall i det beste hotell i Prag er nesten alle bord besatt skjønt det er sent på kvelden. Høye tyske offiserer snakker dempet sammen, sivilistene snakker allesammen bare tysk. Man ser nesten ingen kvinner.

Ved den brede glassdør, bak hvilken en trapp belagt med et hvitt teppe fører opp til hotellværelsene, sitter en pike i mørkeblå drakt med en kopp mokka. Ved siden av koppen ligger en hvit håndveske. To sølvbokstaver smykker venstre hjørne. H. R. Av pikens ansikt ser man bare den fine haken. Alt annet er dekket av et kokett slør som faller i dype folder ned fra hattebremsen. Stadig påny skyver hun opp mansjetten på den hvite blusen og ser på armbåndsuret. Herunder forsøker hun å se så ubekymret ut som mulig, skjønt knærne hennes under bordet skjelver uopp-hørlig. Hun ser forventningsfullt på alle som kommer inn i hotellhallen fra gaten. Mn ingen nærmer seg hennes bord.

I et hjørne blir det nå talt hviskende. De fem herrer er alle høyere embetsmenn i rikspolitektoratet. To berlinere, to sachsere og en hamburger. Avisen som ligger foran dem har bare to sider, som alle prageravisene nå. På første side står med kjempestore bokstaver: «Prag, åpen by!» Så, med noe mindre skrift: «K. H. Frank oppfordrer den tsjekkiske befolkning i Prag til å bevare roen.» Så kommer en intetsigende artikkel, som skal vise at tyskerne i Prag ikke har noen grunn til uro. Bortsett fra datoen 4. mai 1945 inneholder første side intet annet.

«Jeg kunne være stemt for å

skifte lokale,» sier hamburgeren. «Her hender det likevel intet.»

«Noe kommer snart til å hende,» mener en av berlinerne. «Denne frøken Reumann har alt sittet her i tre timer. Hun venter bestemt på sjefen sin.»

«Eller på sin sengekamerat,» flirer en av de to sachsere.

«Men, kjære deg, jeg har da ofte nok sagt deg at hennes sengevenn og politipresidenten i Prag er en og samme person, det vet til og med Gestapo, og det vet, sjelden noe.»

«Tror dere forøvrig at Weidermann kan vite mere enn Frank?» «Det er slett ikke utelukket Weidermann er ikke så forhatt hos tsjekkerne som Frank.»

«Men, mine herrer, med tsjekkerne går det da an å ordne opp. Standrett, utgangsforbud, la etpar offentlig dingle til skrekk og advarsel.»

«Og så?»

«Så? Da er vi forlenget borte herfra.»

Piken farer sammen da en kelnner blir stående ved bordet hennes og spør med et dypt bukk: «Fru Reumann? Det er telefon til Dem. Må jeg få følge Dem til telefonboksen?»

Mennene snur seg etter henne. Det gjør henne så forlegen at hun snubler over en stol. I telefonboksen kommer hun til å huske på at hun lot vesken ligge på bordet. Forhåpentlig — «Ja,» puster hun inn i telefonmunnstykket.

«Er det deg? Jeg ville bare minne deg om at vaskekone kommer for å hente gardinene imorgen.»

«Imorgen? Jeg trodde — jeg trodde — ioverimorgen,» stammer piken.

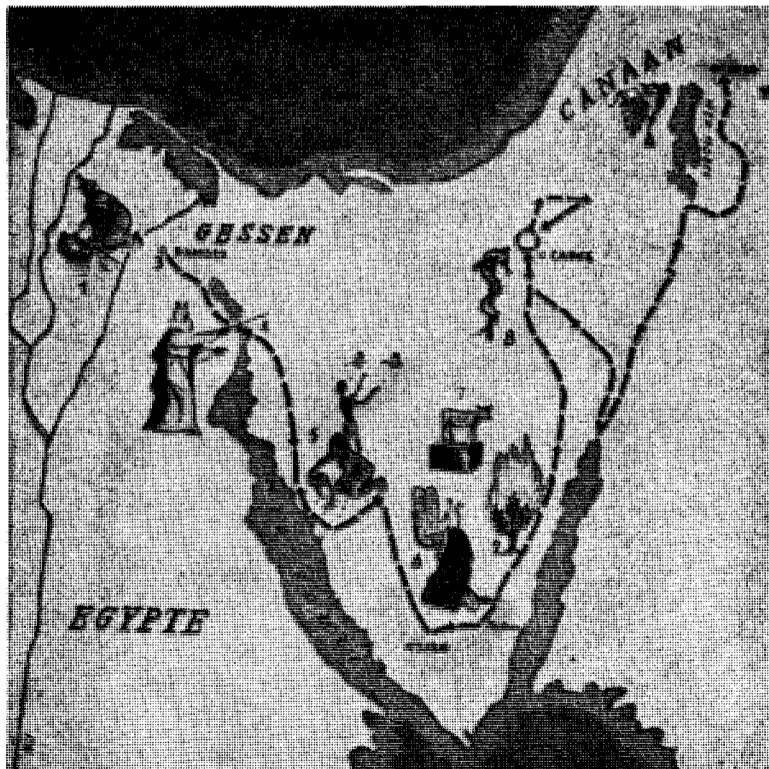
«Gud, du kan da ikke legge merke til noe,» sier en utålmodig kvinnestemme i telefonen. Ingen som ville avlytte denne samtale ville falle på at det var noe annet enn pludring mellom to venninner. Passordet er meget behendig valgt. «Har det ikke vært noen der ennu? Ingen av våre bekjente? Nei? Altså, pass på. Vent bare et kvarter til og gå så. Legitimasjon har du, så du kan altså ta en drosje. Men la ikke noen ledsage deg, forstår du?»

«Ja.»

«Og jeg vil telefonere til deg hjemme ennu engang. Adjø foreløpig.»

Da hun kommer tilbake til bordet sitt, sitter det en mann i en av de fire stoler. I mørkegrå dress, elegant. Hun ser bare ansiktet hans i en tåke, det flimrer for

(Forts. side 7)

Mose vei fra Egypt: 1. På Nilen ble Moses trukket opp av vannet og antatt å være jøde. 2. På Horeb berg viste Gud seg for Moses i en brennende tornebusk. 3. Her forlot jødene Egypt. 4. Passasjen over det røde hav. 5. Miraklene i ørkenen: manna og vaktler. 6. På Sinai berg fikk Moses lovens tavler. 7. Men jødene danset rundt gullkalven. 8. På Guds bud laget Moses en kobberslange. 9. Moses dør på Nebo berg etter å ha skuet inn i «det lovede land».

Dramaet på Syrebekkestøylen

Feilaktige dommer for «drap» som må revideres

V.

**VED DEN UBETENKSOMME BORTFØRELSE AV LENS-
MANN LOGNVIK LAMMET SABOTØRENE SIN ILLEGALE
VIRKSOMHET! KNUK HAUKELID TAR FARVEL MED
SABOTASJEN**

Fra Gardsjord i Rauland

Det må ikke glemmes at det er Johans Lognvik som er hovedpersonen i dramaet på Syrebekkestøylen i Rauland. Etter min oppfatning er hans opptreden skjønnsom, korrekt og tapper.

Sabotørene Tronstad, Syverstad, Einar Skinnarland og Jon Landsverk skadet ved sin ubetenksomme kidnapping av lensmann Torgeir Lognvik sitt av den britiske sabotørorganisasjon SOE gitte oppdrag. Bortførelsen av en lensmann i funksjon og uvetlige disposisjoner førte til dramaet på Syrebekkestøylen. Dette utløste påregnelige motiltak fra okkupasjonsmakten hvis plikt og rett det er å holde ro og orden. Disse tiltak reduserte så den illegale virksomhet i Raulandsheiene og ellers i strøket til det rene absurdum.

Herom gir vi ordet til sabotøren Knut Haukelid i hans bok «Det demrer en dag», side 230 og utover. Herr Haukelid begynner med å fortelle at han har truffet Einar (Einar Skinnarland) som rapporterer at sabotøren Gunnar Syverstad har oppsøkt lensmann Lognvik, slått pistolen i bordet og sagt at hvis han vil beholde livet må han holde kjef om illegal virksomhet! (Episoden virker som en scene i den gamle barnelek indianer og hvit. Det fremgår da også av dr. Kjelstadlis bok «Hjemmestyrkene», at britene mente at nordmennene ikke var særlig egnet til hemmelig, illegal virksomhet på det okkuperte område.)

Det står ordrett i Haukelids bok, s. 230, gjengitt Einar Skinnarlands ord til Haukelid om lensmann Lognvik:

«Det var besluttet å skyte ham.»

For å utfylle tidsbilledet av en fundamental begrepsforvirring siterer jeg noen innskutte linjer i saksdokumentene i min besiddelse: «Presten Odd Godal til fru I. L. og T.L. etter «freden»: Her i dette rommet (på Rauland prestegård) sat eg og Tronstad, Syverstad og Bj. Gardsjord og planlagde kidnappingi på Torgeir.»

Tilbake til Haukelid:

Om tiltaket med å bortføre og drepe lensmann Lognvik er Hankelid nesten like kritisk som *Folk og Land* har vært i disse beretninger om fakta:

«Jeg likte dette lite. Rauland lå på grensen av mitt distrikt og en sånn sak ville alltid føre til tyske undersøkelser og meget sladder. Men dette var Tronstads sak, og jeg kunne ikke blande meg borti det. Vi hadde jo ingen idé om at det kunne gå så ille som det gjorde.»

(Forts. side 7)

Tøffe typer fra de dramatiske begivenheter i Algerie. Til høyre en spansk kollega, den 25 år gamle fallskjermoffiser Ortiz. Over: de Gaulle er ute i hardt vær —

SIEGFRIED:

Det nye Waffens SS?

Bøker og betraktninger omkring de franske fallskjermesoldater

Jean Lartéguy: *Tapte skanser.* Dreyers Forlag.

Begivenhetene fremover i og omkring Algerie kan komme til å virke bestemmende på verdensutviklingen, og derfor er det da også av så stor betydning å prøve å sette seg inn i hva det er som skjer der, og hvilke krefter som er i virksomhet.

Den algirske opprørsbevegelse vet vi stort sett hva står for. Det er den samme underlige blanding av farget nasjonalisme og kommunisme som vi møter overalt ellers i verden hvor de kommunistiske agenter har drevet sitt spill. Det er denne den fargede verdens opprør mot Vestens ledelse og livssyn, og vi kan kanskje også si kultur, som USA av profittbegjær og av mindreverdighetskomplekser har understøttet, og som Sovjetsamveldet og Kina har pusset til med det resultat at de gamle kolonisamfunn, som riktignok bygget på en kross kapitalisme, men som dog var velordnede og bød på fred og sikkerhet for de innfødte, er blitt erstattet av en rekke såkalte «utviklingsland». Disse land mangler alt som skal til for et moderne selvstendig liv,

folk, utdanning, materielt grunnlag, statsbyggende evne og den vilje og arbeidsomhet som har bygget Europa opp gjennom århundrene. Likefullt har hver eneste av disse negerdespotier maskert som nydemokrater samme stemmevekt i FN som for eksempel USA! En utvikling som har ført til at denne verdensorganisasjon nå holder på å falle fra hverandre, noe ingen bør gråte over slik det hele har utviklet seg, og noe en måtte vente når det gjelder en organisasjon avlet i skam og makt-ogregrep av verdenskrigens blodige seirherrer.

Hvorvidt et selvstendig Algerie har sjanser til en mere fullverdig innsats enn negerstatene vet vi ikke, men den kampmåte som har vært benyttet lover ikke det beste. Grusomme nedslaktninger av kvinner og barn, bestialske

lemlestelse av fangne motstandere og sterk kommunistisk infiltrasjon, tyder ikke bra.

Men det er folkene på den annen siden som interesserer oss, disse som idag fortsetter sin og Frankrikes kamp i og for Algerie og som samtidig trosser general de Gaulle og hans underlige følge av partipolitikere og venstreradikale bråkmakere. Hvorledes tenker europeerne i Algerie, hvorledes er disse franske offiserer

(Forts. s. 6)

Det nye Waffens SS? Englands hovedproblem -

(Forts. fra s. 5)

— spesielt fra fallskjermtropene — som har sluttet opp om opprørsgeneralen Salan?

Blant annet om dette handler boken «Tapte skanser» som er kommet på Dreyers forlag. Forfatteren Jean Lartéguy har selv tilbragt 20 av sine 40 leveår i krig og revolusjoner, dels som aktiv offiser og dels som krigskorrespondent verden rundt. Han vet tydeligvis hva han skriver om.

Boken handler om en gruppe franske fallskjermoffiserer, deres innsats og opplevelser, deres tanker og reaksjoner. Disse offiserer som kjemper trofast for Frankrike på utsatte og fortapte poster, føler seg stadig sviktet av hjemlandets partipolitikere, av de bestemmende kontoroffiserer og av mesteparten av det som representerer moderlandet Frankrike.

«Vokt deg, Roma, for legionenes raseri», sier en av dem i bokens sluttavsnitt, og en av de andre, etlingen av et gammelt fransk militærdynasti, minnes gymnasielærerens opplesning om romersk historie: «Mange av centurionene i prokonsulatet Africa forlot sine legioner og vendte hjem til Roma. Der gjorde de tjeneste i den keiserlige praetorianergarde, men fant etterhvert ut at de selv ville kære keiseren, og da de til slutt begynte å velge ham fra sine egne rekker, gikk Romerriket til grunne.»

Så vil da tiden vise om historien alltid gjentar seg.

Den gruppe av fallskjermoffiserer boken forteller om, satt alle i kommunistisk Vietnam-fangeleir, hvor de var utsatt for en sterk påvirkning. Det gikk der opp for dem at en krig i vår tidsalder med dens sterke ideologiske motsetninger ikke kan vinnes etter gammel oppskrift. Mot folk med helt andre moralske normer kan en ikke kjempe uten at en også selv kaster visse moralske hemninger overbord. For hva skal en stille opp mot motstandere som hevder at «enhver som bekjemper kommunismen er bare i og med denne kjenngjerning en krigsforbryter og stiller seg utenfor menneskeheten: Han fortjener å bli klynget opp på samme måte som de dømte i Nürnberg.»

Og her er vi ved et kjernepunkt når det gjelder forståelsen både av fortid og fremtid. For den samme erfaring som de franske fallskjermjegere nå har gjort i sin kamp mot kommunistene, den gjorde de tyske nasjonalsosialister år før i sin uavlatelige og ubarmhertige gatekamp med kommunistene. Og Hitler trakk som de franske fallskjermsoffiserer konsekvensen av denne forståelse og kjempet mot det

kommunistiske østen med samme midler som kommunismen alltid har benyttet, fordi den som vil bekjempe kommunismen med andre midler har tapt på forhånd. Og det er dette som bebreides den tyske nasjonalsosialisme idag av alle papirkrigere, alle de floskelstinne nydemokrater.

Boken legger ikke skjul på at de franske fallskjermsoffiserer i sin kamp mot en motstander som selv ingen moralske lover fulgte brukte alle midler, også tortur. Det fortelles i boken om hvorledes den algirske leder de fanget ble behandlet, og det fortelles også at noen av fallskjermoffiserene fremdeles hang fast i de gamle normer for krigføring mellom *civiliserte* folk som fulgte krigslovene. Men da sa den offiser som hadde ansvaret: «Du vil helst ikke skitne deg til? Skjønner du ikke hva det betyr for oss å ha fanget en slik størrelse? Vi slipper kanskje å slåss i gatene! Men vi har ikke tatt ham for å sette ham på utstilling i en glassmonter. Dette er Si Millial, mannen bak bombeattentatene.»

Og situasjonen klargjøres enda tydeligere, da en av offiserene får kloen i en algirsk leder som har anbragt 15 tidsinnstilte bomber rundt omkring i forretningene i Alger. De vil springe om en time, drepe uskyldige kvinner og barn, hvis ikke offiseren kan få ut av fangen hvor han har anbragt dem. Han fikk det ut av ham. Og hvem dømmer? Slik man dømte i Nürnberg?

Det er en grufull verden å leve i, og en kan føle seg fristet til å ønske at de som ved unnfalleshet og lefling med undergraverne har ført verden opp i dette og åpnet vei for ondskapen, selv må få føle vekten av den i videste utstrekning. Men dessverre går det alltid ut over de uskyldige.

Det er ellers ikke bare Jean Lartéguy som idag forsøker å forklare oss tankegangen hos fallskjermsoffiserene, det nye Waffens-SS. I Verdens Gang omtaler Johannes Skanche Martens en lignende bok av Gilles Perrault: «Les Parachutistes.» Også han ser noe av nødvendigheten av og bakgrunnen for fallskjermsoffiserenes nye soldatinnstilling: «Vi får et innblikk i et lukket og hemmelighetsfullt samfunn av unge krigere som minner om romernes legionærer, de amerikanske «marines» og nazistenes SS.»

Og dette er for såvidt meget veltruffet, som Erich Kern i *Deutsche Wochen-Zeitung* forteller om en meget opplysende samtale med en fransk fallskjermsoffiser under et besøk i Algerie. Kern røbet ikke at han selv var gammel Waffens-SS-mann. Franskmannen presenterte seg for den ukjente:

«Løytnant Marcel Dubont, SS —»

Og Kern fortsetter beretningen:

«Unnskyld, hva for noe?» spurte jeg uten riktig å forstå. Jeg trodde jeg hadde hørt feil. Han gjentok smilende. Jeg mumlet navnet mitt, men taug klokkelig om mitt yrke (Han var journalist og skulle skrive om opprøret i Algerie, sett fra begge sider). «Jeg er her for tiden i forretninger,» tilføyet jeg.

Han nikket. «Petroleum?» spurte han. Jeg benektet dette og han kom ikke mere inn på den sak.

Jeg på min side begynte forsiktig å fritte: «Er det en troppeforkortelse dette SS —?»

Han brast i latter som en gutt. «Nei, på ingen måte, vi mener nettopp det som De synes å mistenke. Vi mener SS — Waffens SS!»

Og han forklarte det også nærmere for Kern:

«Ser De, da alt var forbi i Tyskland, da alle krøp sammen i de mange rottehull, og så mange plutselig gav tilkjenne sin begeistring for de allierte og for motstandsbevegelsen — jo lenger de allierte trengte frem desto høyere — da stod soldatene fra Waffens-SS fortsatt i Tyskland. Da alt styrtet sammen om dem, da var de der fremdeles!» Hans brune øyne lyste. «Det er oss en ganske overordentlig ære, oss franske frontoffiserer, å bekjenne oss til denne ånd, og derfor fører mange av oss — så å si uoffisielt — etter navnet vårt navnet til denne troskapens og tapperhetens orden.»

Kronikkøren i Verdens Gang anstrenger seg for med ord å motbevise det innholdet av kronikken ellers synes å antyde. Han slår fast at disse fallskjermoffiserer ikke er «nazister». Det får nå være som det være vil. Det eksisterer vel overhodet ikke et menneske, og har aldri vært noe, som passer til det innhold dagens nydemokrater legger i «nazisme». Det som interesserer oss mere er det kronikkøren skriver om disse fallskjermsoffiserer som en slags prototyp på dagens ungdom:

Ungdommen i Vestens land kjeder seg, for velferdssamfunnet lover dem ingen spenning, intet eventyr. De unge blir tilbudt en sikkerhet som forekommer dem høyst middelmådig. At levestandarden skal økes, er ingen inspirasjon for en fysisk sunn ungdom. Den søker risikoen for risikoens egen skyld. Dette skjønner ikke den eldre generasjon, hvis prat ikke gjør inntrykk på ungdommen.

Samfunnet forespiller en slags Edens have og glemmer at de unge foretrekker jungelen. Hitler forstod bedre den tyske ungdom. Han organiserte den og gav den makt.

Han gav den faktisk noe som var mer enn dette, som var det viktigste av alt: noe å tro på, noe å begeistres for

Idag er det bortsett fra disse

(Forts. fra side 1)

nå blitt, at de konservative politikere som sitter med regjeringsmakten trass i alle de fagre nydemokratiske talemater om menneskenes likhet og rasebevarelsens forbryterskhet, selv har måttet sette livet foran læren og gripe til restriksjoner mot den uhemmede innvandring. Naturligvis blir de nå også hengende fast i den gamle propaganda og griper bare til halve foranstaltninger, men også slike forteller noe om problemets alvor — og om den nydemokratiske propagandas vanvidd.

Og enda mere naturligvis skrek alle Englands dagbladder opp i vilden sky og har — som det så ofte hender her hjemme også — skremt endel tapre konservative til også å være med i protestkoret.

Vi har tidligere her i *Folk og Land* omtalt de triste forhold denne innvandring, i første rekke fra Vestindia, har ført til i England. En stor del av disse innvandrere representerer en arbeidssky, forbrytersk mobb, som ernærer seg ved hjelp av de engelske sosialtrygder, som får hus stillet til disposisjon til fortrengsel for hvite (akkurat som sigøynerne her i Norge), som sper på inkomstene med prostitusjon, narkotikahandel og ran. Men rent bortsett fra disse fargedes moralske gehalt, som gjør at 90 prosent av det engelske folk slutter opp om en emigrasjonskontroll, så vil noen tall bedre enn ord gi et inntrykk av hva det her faktisk dreier seg om.

Det er det britiske konservative parlamentsmedlem Sir Cyril Osborne som i et tilsvarende svar til den venstreradikale avis *Manchester Guardian* gir denne statistikk, etter først å ha nevnt at i 1953 kom det ialt «bare» 2.000 vestindiske innvandrere til England:

	De første ti månedene av	
	1960	1961
Vestindia	43.400	57.700
Østafrika	230	2.300
Vestafrika	—	5.045
Cypern	2.550	5.820
Hongkong	365	1.650
Singapore	—	850
India	4.130	18.300
Pakistan	1.310	19.280

Disse land «eksporterer sitt eget arbeidsløshetsproblem til

franske legionærer bare den kommunistiske ungdom som har en slik tro — hvor grufull den enn kan være sett med vanlig menneskelig målestokk. Ungdommen i det nydemokrati som knuste troens siste borg i Vesten er berøvet alt — uten levestandarden, og derfor svarer den også med ungdomskriminalitet.

Og derfor går også Vesten under i kampen mot Østen, hvis det da ikke skulle stige frem igjen en fører som kan gi menneskene i Vesten troen og begeistring tilbake.

oss», skriver Sir Cyril Osborne, og fortsetter: «Det kan åpenbart ikke bli så forholdsvis lave tall i all fremtid siden Vestindias befolkningstilvekst er ca 75.000 trass i at barnedødeligheten der ligger på 68 promille mot bare 23 promille i England. Hvis, hva vi håper, den medisinske vitenskap reduserer deres barnedødelighet til samme lave nivå som vår, så vil deres befolkningstilvekst øke voldsomt og utvandringstrangen blir enda meget større.»

Kan noe alvorlig tenkende menneske forestille seg at vi hvert år på Englands kart plasserer inn en ny by på 80.000 innbyggere eller mere og fortsetter med det i all uendelighet! Er ikke vekten av disse tall tilstrekkelig til å sette Mr. Gaitskell (Labourlederen) og hans sjelsfrender tilveggs? spør Sir Cyril videre.

Det er Vestindia som i henhold til ovenstående statistikk danner hovedtyngden av den farvede innvandring, og enda er Vestindia bare en liten del av det problem en står overfor. De vestindiske øyers befolkning er bare 3 millioner, mens samveldelandene India, Pakistan og Nigeria tilsammen har en befolkning på 530 millioner. Og siden det er fattigdommen i hjemlandet som er en av de mektigste drivkrefter til denne de farvedes langsomme okkupasjon av England, så har disse lands befolkning en enda større rett til å utvandre hit til England», sier Sir Cyril. «Pakistan har en inntekt på 18 pund pr. hode pr. år (360 kroner), India 24 pund, Nigeria 28 pund, Jamaica 112 pund, Trinidad 156 pund og England 368 pund. Indere, pakistanere og nigerianere har altså en mangedobbelte større rett til å utvandre til England enn vestinderne.

Men det er jo selvsagt at vi ikke kan ta imot alle som ønsker å komme. I de siste 9 år har befolkningen i de tre nevnte samveldeland øket med nær 100 millioner. Det ville jo være absurd å hevde at vi skulle kunne ta imot bare en liten del av denne uhørte masse her i England.»

Og enda har Nigeria en barnedødelighet på 97 promille, Pakistans tilsvarende er 97 promille og Indias 100 promille. Hvis disse lands helsevesen og medisinske utvikling kommer opp på europeisk nivå, så vil befolkningstilveksten bli direkte katastrofal. Og hvor skal alle menneskene gjøre av seg?

Nå hevdes det på enkelte hold i England at denne fargede innvandring vil opphøre når det blir fare for arbeidsløshet i England, men det tror ikke Sir Cyril noe på: «De kan få flere penger av sosialhjelp uten å arbeide enn de kan tjene gjennom hårdt arbeide i eget hjemland. De kommer derfor selvsagt til å strømme inn i England fordi vår levestandard er så uende-

Dramaet på Syrebekkestøylene - -

(Forts. fra side 5)

«Tidlig den 12. mars meldte Sveinung Olsnes at Lognvik var skutt om natten. Jeg fikk øyeblikkelig kontakt til gutta og ga ordre om at alle bevegelser og operasjoner i distriktet skulle innstilles, og at alle som følte seg truet, skulle gå hjemmefra... Det ble meldt om tyske biler på vei vestover fra Seljord. Gjennom varslingsjenseten kunne vi følge bilene fra bygd til bygd... to mann var kommet frem til Olsnes og spurte etter Bonzo eller Knut. De var trette og slitne og ba om å få sendt følgende beskjed:

«Julius og Kåre skutt i natt under trefning med lensmann Lognvik og hans bror.»

Julius visste jeg var Tronstad og Kåre var Syverstad. Nå var fa'en løs.»

Som vi så i den bladets nr. 37—1961 siterte lagmannsrettsdom ble aldrå Milorg i Norge kjempende tropper med militær status. Dette ramler ut av Haukelid på følgende måte:

«Et sammenstøt kunne ventes når som helst. Det som gjorde saken så meget mer alvorlig, var at de var uten ansvarlig ledelse. Hvis det kom til kamp, ville tyskerne ganske sikkert kunne gjøre kort prosess med de uøvede Milorgkarene... Raulendingene måtte unna og de måtte unna fort... Niels fikk også beskjed om å sende befals-

lig meget høyere enn deres — enten de får arbeide eller ikke.»

Sir Cyril Osborne kan ikke forstå at det kan være arbeiderpolitikk å gå inn for en slik farget innvandring — noe som må synes åpenbart bortsett fra for norske og britiske fagforeningsledere — og han peker også på visse eiendommelige argumenter som har vært brukt av de fargede forsvarere, hvis en kan bruke et slikt uttrykk: «The Economist» skrev med nesten fariseisk taktfullhet at engelskmannen er alt for fin til å utføre skittent arbeide i sitt eget land, og at vi derfor måtte ha disse fattige immigranter til å utføre de skitne jobbene for oss. Virkelig en utsøkt hjertets bekjennelse fra en liberal likhetsforkjemper!»

*

Også dette Englands problem er forøvrig en av de farer Norge står overfor, dels på grunn av det konstante utvandringspress som gjør seg gjeldende i de overbefolkede fargede land — samme press som i sin tid førte til de store folkevandringer, men i særlig grad nå i forbindelse med bestrebelsene på å drive Norge inn i et Fellesmarked med England som partner. Og det et England hvis forhandlingsgrunnlag er å skaffe samveldelandene like rettigheter i det samarbeidende Europa. Kan hensikten være å velte noen av de byrder det ikke makter å bære over på det Europa England i sin tid forrådte?

kurset hjem øyeblikkelig. Det var trist å måtte avbryte guttas trening fire dager etter at de var begynt...

Om situasjonen på Syrebekkestøylene da Johans Lognvik kommer i døråpningen til det indre rummet forklarer Jon Landsverk for Haukelid blandt annet på side 235 og dette er stikk i strid med senere mer hensiktsmessige vitneprov om at Syverstad ikke hadde fått pistolen frem:

«Syverstad satt med pistolen i fanget».

Kidnappingens konsekvens skildrer Haukelid faktisk anti-illegalt og beskt slik på side 237:

«I en kamp ville de dårlig organiserte og lite trenede hjemmestyrker utvilsomt være underlegne. Bygdene ville sannsynligvis bli svidd av, og krigens ulykker ville for alvor bryte inn over fjellfolket.»

Hadde Haukelid erstattet sitt uttrykk «krigens ulykker» med illegalitetens ulykker skulle vi helt ut ha underskrevet hans ord.

Med brådd mot Tronstad & Co. men med forglemmelse av sin for britene foreslåtte skrekkelige, stupide og unyttige sabotasjehandling mot jernbanefergen «Hydro» — fortsetter han så:

«Gjennom to år hadde vi slitt og strevd med å utføre vårt arbeid på en slik måte at vi ikke bragte fare og ulykke over våre venner... Ethvert spor etter oss måtte bli utslettet. Alle forbindelser med bygdene måtte brytes, og det måtte gjøres rent bord.»

Nu er Knut Haukelid blitt oberstløytnant. Han er kommet oppover, her har sabotasjen nok hjulpet avgjørende til! Nu er han kommet til andre resultater! Han uttaler således til «Fremtiden», Drammen, 16. mai 1961:

«— men spørsmålet er bare om befolkningen makter en illegal kamp... Et okkupert folk kan kun fortsette å kjempe illegalt, men spørsmålet blir om et lite folk vil overleve en slik kamp. Hvis krig kommer, så bør løsningen være at soldater sparer sivilbefolkningen for dette, ved å holde våre grenser». I boken på side 213 omtaler han den illegale elendighet slik: «Vi snakket ofte om hvorfor det var nødvendig å kjempe fra utlandet og leve i vårt eget land som fredløse.» Haukelid tar

Israel -

(Forts. fra s. 4)

hebraisk dagsavis i Israel, plumpet 9. januar 1961 ut med dette: «Så stor som smerten og sjokket ved offentliggjørelsen (av Lavon-affæren) kan være, så bør avsløringen foregå nå, i særdeleshet fordi den oversjøiske presse snart vil bli oppmerksom på den.»

La oss også «bli oppmerksomme».

(Fortsettes).

avstand fra landsflukt og illegalt snikløp med disse ord:

«Hvis menneskene slapp et sånt helvete løs igjen, så måtte vi holde hjemlandet. Våre kjæreste skulle ikke på nytt fylle fengsler og konsentrasjonsleirer.»

Når jeg nu har gått inn på storsabotøren Knut Haukelids avstandtagen fra sabotasje er det for også ved dette sannhetsvitne å stille Lognvikdommens invallditet i relieff! Jeg skal nu kaste lyset på hans lumske senking av Tinnsjøfergen. Det er klarlagt, også ved hans egne utsagn — at det var en overflødig operasjon — men han gikk på ugjerningen vel vitende om at den ville koste et ukjent antall norske uskyldige mennesker livet. Senkningen kostet minst 14 døde norske. — Hvordan et menneske kan leve videre med bevissthet om noe slikt og uten å gå i seg selv og forsøke å lindre — er meg en gåte.

Når dette tas frem i Lognviksaken er det fordi lagmann Bærøe gjør dette nødvendig ved følgende bemerkninger — referert i *Varden* 24/9 1947 som del av hans rettsbelæring:

«Lagretten må her overveie sannsynligheten av om han (Johans Lognvik) ikke hadde noe kjennskap til hjemmefront og hjemmestyrker... Det kan også nevnes at Rauland ikke ligger langt fra Rjukan, hvor vi har hatt noen av de mest kjente sabotasjehandlingene» —

Hvis altså Johans hadde visst at kidnapperne var samme slags folk som sabotørene i *Rjukanområdet*, da var hans nødverge lik 0.

Sitat fra dr. *Kjelstadlis* «Hjemmestyrkene» side 223: «Den 10. februar 1944 fikk Haukelid tillatelse til å utføre en plan han selv hadde fremlagt nemlig å senke togfergen «Hydro» mens denne førte tungtvannslasten over Tinnsjøen... hadde tyskerne glemt å sette vakter ombord i selve fergen. Denne forglemmelsen gjorde det mulig for Knut Haukelid, Knut *Lier-Hansen* fra Milorg og Rolf *Sørli*, lederen for bedriftsorganisasjonen (B-org) på Rjukan, — å lure seg ombord om kvelden den 19. februar 1944 og anbringe sprengladninger i fergen, som sank ute på Tinnsjøen neste formiddag... Det vakte stor sorg at 14 norske mistet livet ved denne anledning. Det kastet skygge over operasjonen.»

(Fortsettes).

Et apropos —

Forts. fra s. 2

Vi kommer så til slutt til Pottengers utnyttning av eksperimentresultatene for sine pasienter. Her skal bare trekkes fram et eksempel blant de mange. Det er klart belyst ved fotografier: En 5-års pike var meget vansiret av en sterkt framstående underkjeve. Uten noen kjeveortopedisk behandling ble hun satt på naturkost

Dødsdans i Prag -

(Forts. fra s. 4)

øyene på henne av opphisselse.

Han reiser seg straks, trekker frem en stol, slår hælene sammen og snakker temmelig høyt i en tjenstlig tone: Herr politipresidenten har gitt meg i oppdrag å meddele Dem at han ikke kommer for å hente Dem. Herr politipresidenten har reist hjem fordi han ikke var frisk. Tjenestevognen vil være her om kort tid. Fordi det er så sent, skal jeg bringe Dem hjem!»

Piken må først sette seg før hun er istand til å svare. Hun holder hendene foldet i fanget for å skjule sin skjelving, og forsøker å sette den tørre tunge i bevegelse. Nesten alle i hotellhallen har hørt meldingen. Noen småler og blunker til hverandre. Den der kjenner vi, herr politipresidenten lar dukken sin bringe hjem til seg.

«Når Weidermann ikke har andre bekymringer i øyeblikket, snerrer en ved riksprotektoratbordet, «så behøver ikke vi å ha det. Kelner, bring oss en ny runde konjakk!»

«Jeg takker Dem, herr inspektør,» pikens stemme er høyere enn nødvendig. Likevel hesere og mere usikker. «Jeg tror imidlertid det vil være bedre om jeg går tilfots. Jeg har litt hodepine og der-

som var rik på vekst- og utviklingsfremmende vitalstoffer. Dessuten ble hun animert til å tygge harde matemner og drive ansiktsgymnastikk etter anvisning. Da hun var 10 år hadde kjeven fått normal stilling. Ved selvtrening og vitalstoffrik naturkost hadde hun klart å få i gang en tidligere stanset utvikling av den midtre del av ansiktet, slik at den nå var normal. Disse og alle andre misdannelsesfenomener og tegn på mangelfull utvikling som Pottenger har klart å korrigere, stemte nøyaktig overens med dem som var iaktatt på kattene.

Og nå til konklusjonen:

Hvem har i dagens prekære tannsituasjon et bedre propagandastoff enn dette, som ovenikjøpet innebærer en mektig appell til den menneskelige forføngelighet? Enn om våre tannspesialister og helsemyndigheter, som i dag ser seg tvunget til å ta opp en sterkere propaganda for bedre kostvaner, som de atter og atter har latt forstå at de ikke har noen tro på — kunne hente seg ekte inspirasjon fra disse katteforsøkene til Pottenger og Simonsen, som bærer i seg, ikke bare *naturens egen løsning på alle tannproblemer, inklusive tannråten, men også på en serie andre problemer som gjelder både fysisk og psykisk helse, bl.a. atferdsproblemer av relativt ny dato.*

Kilde: F. M. Pottenger og D. Simonsen i *Journal of Laboratory and Clinical Medicine*. Vol. 25 nr. 6. Dec. 1939, og *Journal of South California State Dental Ass.* nov. —39.

for ville jeg gjerne — —»

«Som De ønsker,» svarer inspektøren tørt. «Får jeg lov å hjelpe Dem med kåpen? De hadde etterlatt den i Deres værelse, men natten er temmelig kjølig og så har politipresidenten beordret meg til å bringe den hit til Dem.»

Klossete som en tredukke lar hun seg hylle i kåpen, tar den hvite veske, åpner den og legger en pengeseddel på bordet. Nervøst ser hun seg om etter en kelner, men inspektøren har allerede tatt opp pengeseddelen og går kelneren imøte. Han tar imot noen skilling i vekselepenger, teller dem omhyggelig, overveier om han skal gi kelneren dem som drikkepenge, men så hilser han bare smilende med to fingre til filt-hatten, som han allerede har satt på seg.

«En ekte tølper fra politiet,» flirer en av offiserene.

«Vet du hva?» sier hans kamerat og springer opp. «Jeg går etter piken!»

«Gjør helst ikke det for Weidermann er sjalu. Det kunne bli mord og drap av det.»

Men offiseren, en vakker kar, lyseblond og med runde kinner, er allerede utenfor på gaten.

Stephangaten er mennesketom. Trass i mørkleggingen er vårnatten meget lys. På fortøuet på den annen side smetter en skygge hurtig inn i en port. Et eller annet derover har forandret seg. Men hva? Der er jo frisørforretningen hvor han ofte tar manikyre på grunn av de vakre pikene der. Vinduet med de tre vokshoder er det som er forandret. Vindusruten er overklebet med rødt papir. Han kan tydelig lese de største trykklinjer. Han forstår tsjekkisk for han er fra Aussig. «Det kommunistiske parti i CSR — det blir et kraftig oppgjør med tyskerne — kamerat timen er — —»

Skyggen løser seg ut fra veggen og løper mot Wenzelsplass.

«Holdt,» roper offiseren. «Holdt, ellers skyter jeg!»

Piken og politiinspektøren har allerede gått ut på gaten. Offiseren står like foran dem. Men ikke lenge. Et skudd — offiseren faller langsomt på kne, så snur han seg og slår bakhodet i broleggingen.

Inspektøren griper sin ledsagerske i armen og trekker henne med seg. «Løp da, løp, fordømt også! Ta Dem sammen, vi må forsvinne før — —»

Bak dem blir det skreket og plystret. Derover løper mannen tilbake og smetter inn i Palais Lucerna-passasjen.

«Hurtig inn i bilen,» peser inspektøren og kaster piken inn som en pakke. Bilen bærer politipresidentens vimpel. En tysk militærpatrulje, fire eller fem mann, iler forbi bilen — «la oss slippe gjennom, politipresidiet,» skriker inspektøren, men tyskerne har allerede sett vimpelen og løper videre.

Foran annen inngang til Lucerna-passasjen ved siden av Café Rokoko ved Wenzelsplass står en tysk militærbil. Mannen i passasjen er i en felle.

(Fortsettes).

Eisenhower uten glorien —

(Forts. fra side 1)

Efter at antikommunistene i Øst-Tyskland reiste seg til opprør og ble slaktet ned, ble det kjent at kommunistagentene hadde fremkalt revolten i den hensikt å få antikommunistene frem fra undergrunnen slik at de kunne bli identifisert og utryddet. Hvor mange bolsjevikagenter har vi i C.I.A.? Hvor mange i utenriksdepartementet?

Det er ingen hemmelighet at kommunistene har sittet i utenriksdepartementet siden F.D.R.'s (Roosevelts) dager. C.I.A. skulle underrette den antikommunistiske undergrunn i Cuba slik at denne kunne assistere ved invasjonen. Den ble ikke underrettet. Cubanske ledere sier at de ble lovet av C.I.A. at USA fly skulle dekke landsettingen.

Disse kubanere som forsøkte å vinne igjen deres land fra kommunistene ble narret i en felle. Da kubanerne forsøkte å komme til land fikk de ild på seg fra kysten og kommunistfly senket to ammunisjonsskip. Nesten alle ble drept eller fanget for å bli henrettet senere. Vi har gjort Castro populær i Latin Amerika, som rimeligvis nå vil følge ham inn i kommunismen.

Vår Radio Free Europe (i München, som Olga Barènyi har omtalt så ofte) gav i 1956 det ungarske folk grunn til å tro at de ville få understøttelse hvis de gjorde oppstand. Revolten var vår beste sjans til å slå ut kommunismen, for Polen og Øst-Tyskland var også rede. Ungarske frihetsskjempere bønnfalt om hjelp, Spania gjorde seg klar til å sende tropper og våpen, men vårt utenriksdepartement under Eisenhower stoppet Spania. Eisenhower protesterer nå mot undersøkelse av C.I.A.

Under Eisenhower gav våre skattebetalere ut 400 millioner dollars for mistykkede prosjekter i Laos. Nå tar kommunistene Laos, aktive og alt.

Eisenhower inviterte Krustsjov hit for å bli æret og vist frem ved mottagelser fra kyst til kyst. Han ble gitt landsomfattende anledning til propaganda i fjernsyn i våre hjem — for broderskap, vennskap og sameksistens, idet han nøytraliserte vårt folk og vannet ut dets vilje til å kjempe for frihet.

I Europa beordret Eisenhower vår hær til å trekke seg tilbake og tillate kommunistene å ta Berlin, hvor de hadde tre uker for seg selv til å ribbe fabrikanlegg, kvarte kunst og verdier, og sende det avgårde til Sovjetsamveldet i tusenvis av lastebiler som skattebetalere i USA hadde betalt for med de 11 milliarder dollars Lend-Lease. (Vi ble ikke betalt tilbake og vil aldri bli det.)

Mens dette pågikk lå kommunistisoldatene som apennesker på lur etter tyske piker

og kvinner på gatene, rev klærne av dem og voldtok dem.

Dette sitat er fra Eisenhowers egen bok «Crusade in Europe», side 396:

«Et naturlig mål bortenfor Ruhr var Berlin. Den var av praktisk og psykologisk betydning som symbolet på den gjenværende tyske makt. Jeg avgjorde imidlertid at det ikke var det mest logiske og ønskelige mål for de vestallierte styrker.»

Som resultat av dette, må de amerikanske styrker idag passere gjennom 110 miles kommunistterritorium for å nå Vest-Berlin. Dette er en krigslunte. Ike beordret mere enn en million russere som hadde unnsloppet fra kommunismen gjennom de tyske linjer tilbakelevert fra Tyskland til Sovjetsamveldet for å bli likvidert. — Slik er krig påført oss av zionist-jødene og under kommando av en mann som ble plukket ut og hevet over 200 offiserer som var høyere i grad enn han. Det er betydningsfullt å huske på en erklæring av Eisenhower i en tale i stadion i Los Angeles under hans valgkamp for presidentskapet i 1952:

«I mange år har jeg sittet ved Bernard Baruchs føtter og lyttet til hans visdomsord.»

Vi har ikke nevnt noe av innholdet i boken til Eisenhowers kvinnelige sjåfør i Europa Kay Summersbye. Bøkene ble i all stillhet kjøpt opp og ødelagt.

Drew Pearsons spalte for 14. januar 1961 gir avsløringer som ikke er blitt benektet av Eisenhower. I henhold til Pearson var utgiftene på Eisenhowers farm for seks år som begynte med 1951 dollars 508.000, som ble betalt hovedsakelig av tre oljemenn hvis selskaper var avhengige av Eisenhowers avgjørelser mens han var president. Disse menn var, W. Alton (head of Cities Service), B. G. «Billy» Byars (Texas oljemann) og George Allen. Hårdt arbeidende bønder legger merke til hvorledes Ike driver gården sin. Her er noen av utgiftene: reklameuthusbygninger 30 tusen dollars, tre mindre uthus 22 tusen dollars, ombygging av Ike's hovedbygning 110 tusen dollars, planlegging 6 tusen dollars, lønn til gen. Arthur S. Nevis, bestyrer av farmen, å 10 tusen dollars pr. år, 90 tusen dollars, assistent for ham i seks år 60 tusen dollars, leiet hjelp 180 tusen dollars.

Eisenhower aksepterte også tusenvis av dollars verdi i kostbare gaver fra alle kanter av verden i utstyr og tilbehør til huset.

Doubleday betalte Ike 635 tusen dollars for hans bok, skattemvndighetene bestemte at de skulle være skattefrie. Han mottar nå 25 tusen dollars i pensjon med 50 tusen dollars skattefrie utgifter. Han

DEN ELEANOR,

DEN ELEANOR — —

President Rooseveltts efterlevende, sterkt venstreradikale enke, Eleanor, utmerker seg som kjent blant annet ved sitt tyskerhat. Nylig uttalte hun offentlig at man ikke måtte gi tyskerne atomvåpen fordi fremdeles titusener av dem dro på «pilgrimsferd» til bunkeren hvor Hitler omkom. Til dette bemerker den vesttyske presse-sjef von Eckardt at hvis fru Roosevelt mente det tidligere rikskanseli, så lå det som kjent i Øst-Berlin. Bare av den grunn kunne ikke vesttyskerne godt dra på «pilgrimsferd» dit. Men det var riktig at titusener beøkte Hitlers bolig på Obersalzberg. De fleste av disse var imidlertid — amerikanere.

OAS-PUBLIKASJONER

(PNJ) Siden oktober har det i området Rhone-Alpene utkommet en ny avis for OAS «L'Espoir Nationaliste». Ved siden av dette blad forføyer OAS nå over følgende publikasjoner: «Vive la France» (for moderlandet). «Les Centurions» (for hæren — navnet er det samme som på Lartéguy's bok, som vi omtaler på annet sted i dagens avis). «Courrier Nationaliste» (tjener som politisk utdannelsesblad for kadrene i OAS), «Appel de la France» (for Algerie) og «Centre Nationaliste de Documentation OAS» (som bringer nødvendig doku-

eier over 1 million dollars.

F.D.R. (Roosevelt), som ble anbragt i Washington av zionistjoder for å knuse Tyskland slik at bolsjevikene i Sovjetsamveldet kunne spre seg fritt over hele verden, overga da millioner av kristne til kommunistisk slaveri. Truman fulgte i hans spor og sa at anklagene mot kommunismen var bare for å villed. Så kommer Eisenhower som ble lovet at han ville bli godtatt av begge partier, og at en gruppe ledet av Sherman Adams skulle styre affærene for Ike. Goldfine rotet til dette.

Kennedy visste at han ikke ville bli valgt uten hjelp fra de organiserte pressgrupper, så han overbeviste dem om at han var deres mann. Disse sammenkoblede pressgrupper har kontrollert alle valg, nasjonale og statlige. Det er grunnen til at administrasjonen vil legge frem lovforslag om å gå mot kommunismen i Asia, men ikke våger å gå mot kommunismen i Washington.

Disse grupper kan ødelegge en embetsinneholder hvis han nekter å utføre deres planer. Disse sammenfiltrede grupper er American Jewish Committee, Anti-Defamation League

mentasjon om de aktuelle hendelser).

KOSTBARE BEFRIERE

I omkostninger i forbindelse med vestmaktokkupasjonen har den tyske Bundesrepublik i årene 1945 til 1960 betalt nesten 70 milliarder D-mark. Det utgjør i gjennomsnitt pr. år 4,3 milliarder D-Mark. Så den adenauerske «selvstendighet» er dyrekjøpt!

ÆRES DEN SOM

ÆRES BØR — —

Den tyske forsvarsminister Franz-Josef Strauss varetar tydeligvis også sine plikter overfor Vatikanet. Sammen med postminister Stücklen har han iallfall fått storkors av den pavelige sylvesterorden.

LÆREPENGER

På spørsmål om hvorfor han motsatte seg øst-vestforhandlinger, svarte de Gaulle: «Jeg kjenner Østen for godt. Jeg var en tid Sovjetsamveldets forbundselle og har måttet betale lærepenger».

SVENSK INDUSTRIMANN

BAKSPILLER I KATANGA?

(PNJ) Et svar fra den belgiske utenriksminister Spaak i parlamentet kastet nylig litt lys over bakgrunnen for FN-aggresjonen i Katanga. Spaak bekreftet først og fremst at svensken Sven Schwarts(?) hadde gjennomført inngående

undersøkelser i Katanga med sikte på en øket deltagelse av svenske foretagender i dette område. Schwarts er formann i eller styremedlem i viktige svenske foretagender, som danner et syndikat sammen med Grängesberg AB. Dette syndikat har ytterligere assosiert seg med det internasjonale African-American Corporation (USA) for å befatte seg med grubeforetagender i Afrika. Hittil har gruppen ikke hatt interesser i Kongo, men vil nå sjalte seg aktivt inn der. En viktig nøkkelfigur er herunder Bo Hammarskjöld, bror av den tidligere generalsekretær i FN, som samarbeider intimt med Sture Linner, sjef for FN-operasjonene i Kongo, tidligere virksom for Grängesberg-gruppen. Med oppklaringen (som vi ikke kan se har vært berørt i norske eller svenske aviser) blir også den meningsløse bombardering av katan-gesiske industrianlegg av FN-fly mere forståelig.

«MEIN KAMPF» BESTSELLER I USA

På julebordmarkedet i USA har i år Hitlers «Mein Kampf» vist seg som en utpreget bestseller. Den amerikanske offentlighet ønsker ifølge «Kölnische Rundschau» å studere nasjonalsosialismen selv og uten mellommenn i den ensrettede presse.

sennis av postsekker med kommunistisk propagandalitteratur.

La oss be og kjempe for å vinne igjen landet vårt!

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbliens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo

Telefon 37 76 96

Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

12 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 16450

Utgitt av Folk og Land